

моя Козлевъ сой, отдавна тамъ съ баща си заселенъ, попъ, въ когото прѣстояхме нѣколко дни, прѣзъ Букурещъ и Зимнича прѣмнахме Дунава и излѣзохме на българския брѣгъ въ Свищовъ, отгдето намервахме каруца за Лѣсковецъ, карана отъ единъ турчинъ. Като приближихме рѣката Росица, турчина остана да си развожда конетѣ да поодпочинатъ, а ний слѣзохме и трѣгнахме пѣшъ. Тамамъ се запрѣтвахме да прѣминемъ рѣката, пукна една пушка. Азъ като бѣхъ по напредъ отъ Цаня и куршума мина на една педя отъ мене. Азъ помислихъ да побѣгна прѣзъ рѣката, но Цани ми викна да се върна. Погледнахмне къмъ отдѣто се зачу гърма и видѣхме димъ пушечний да излиза надъ вжрбитѣ: Цани ми каза да тичамъ подирѣ му и се вѣуствна къмъ дима. Като нѣмаше оржие, ни сопа, той взе отъ пѣсжка заринатъ единъ колъ, тичаше и викаше на мене да тичамъ колкото може по скоро за да го сваримъ, до като не е напълнилъ още веднажъ пушката. Но турчина прѣминалъ отъ татъкъ, „Ахъ, каза, какъ не можахъ да те сваря отсамъ“! И видѣхме, че пакъ пълни пушката си. Турчина, който ни водѣше, прѣпустналъ конетѣ стигна ни и попита какъвъ бѣше този гърмежъ, и хато му показахме турчина, който още пълнѣше пушката си на другия брѣгъ, той му показа своята пушка и му каза потурски че и той има пушка и е по-добъръ стрѣлецъ. Следъ този послѣденъ прѣмѣжъ, стигнахме у Лѣсковецъ. Останахъ да жиеѣя у свакови си. Като обгледахъ себе си и се видехъ голъ голеничъкъ, онѣмощѣлъ безъ кжщи, безъ нивя, безъ лозя, обвзе ме огънь отъ всѣкждѣ и тѣжки тжги кацнаха въ гжрдитѣ. Станахъ умисленъ и твърдѣ печаленъ образъ приехъ. А този ми убиецъ Свако — хитъръ и подѣлъ вѣлхва — като че знаеше какво ми е на сърдцето, утѣшаваше ме и ми казваше да се не боя защото той не само капиталтъ, но и лихвитѣ му ще ми плати.

*
*
*

Тукъ липсватъ бѣлѣжкитѣ на автора, ала споредъ сина му Ивана, слушалъ разказа на баща си, помни, че слѣдъ завръщането си отъ Русия е завелъ дѣло прѣдъ турскитѣ сждилища противъ свако си Цаня, но послѣдния, като влиятеленъ и изпеченъ човѣкъ въ работата си, чрѣзъ подкупъ и лично приятелство е спечелилъ дѣлото и Никола Козлевъ е останалъ послѣденъ сиромасъ. Тогава той се простилъ съ намѣрението си да слѣдва и се заловилъ съ учителство. Станалъ учитель въ Лѣсковецъ. За прѣзъ време на учителствуването си въ Лѣсковецъ ми е разказвалъ какъ е замѣнилъ сѣдането на пода съ сѣдане на чиновне. Като се е от-